

ת"פ (ירושלים) 8945-06-22 - מדינת ישראל נ' יומנה רמדאן

ת"פ (ירושלים) 8945-06-22 - מדינת ישראל נ' יומנה רמדאן ואח'שלום ירושלים

ת"פ (ירושלים) 8945-06-22

מדינת ישראל

נגד

1. יומנה רמדאן

2. מחמוד רמדאן

בית משפט השלום בירושלים

[27.04.2025]

לפני כבוד השופט אביחי דורון

גזר דין

הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בעבירה של הסעת תושב זר שלא כדין, לפי סעיף 12

(א)(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל תשי"ב, 1952.

מכתב האישום עולה כי הנאשם, תושב שטחים, יחד עם אשתו שהיא אזרחית ישראלית, הסיעו ביום 3.8.21 את אחיו

של הנאשם שהינו שוהה בלתי חוקי לאחר שהנאשם 2 תיאר עמו את כניסתו לישראל.

ברכב ישבו אותה עת גם 3 ילדי הנאשמים ובהם ילד הסובל מנכות קשה ביותר.

אחיו של הנאשם, קפץ מעל גדר ההפרדה בין ישראל לשטחים, עלה לרכבם של השניים, בו נהגה הנאשמת 1.

עם הגיעם של השלושה לצומת כבישים, ולאחר סריקות שנעשו אחר אחיו של הנאשם 2, עברה הנאשמת 1 ברכבה מן

המסלול השמאלי לימני וזאת על מנת לאפשר לו לצאת מרכבם לעבר המדרכה אז הבחינו בו השוטרים ועצרו אותו

ואת הנאשמים לאחר מרדף.

במסגרת ההסדר הסכימו הצדדים על תיקון כתב האישום, הרשעת הנאשמים ושליחתם לתסקיר.

לאחר שהוגש תסקיר בעניינה הנאשמת 1 ונוכח המלצתו הסכימה המאשימה כי ייגזר עליה עונש של מאסר על תנאי

וקנס.

בעניינו של הנאשם 2 טענו הצדדים באופן פתוח.

האח ש"הוברח" נשפט בבית משפט צבאי ונדון ל 3 ימי מאסר.

טיעוני המאשימה לעונש

המאשימה טענה כי במעשיו פגע הנאשם בערכים של פגיעה בריבונות המדינה וזכותה לקבוע מי יבוא בשעריה. לעניין

המסוכנות האינהרנטית הפנתה המאשימה לת"פ 41071-04-24 וכן רע"פ 7726/13, ו-54784/07/22.

בנסיבות אלה עתרה המאשימה למתחם ענישה הנע בין שני חודשי מאסר ועד שבעה חודשי מאסר בצירוף ענישה

נלווית.

לדבריה, אף על פי שמעשיו של הנאשם בוצעו בטרם תיקון החקיקה, ניתן ללמוד מן התיקון על חומרת המעשים

והצורך בענישה מחמירה בעבירות מסוג זה.

לעניין הנסיבות, שאינן קשורות לביצוע העבירה ציינה המאשימה את העדר העבר הפלילי של הנאשם וכן הודאתו

והיחסות בזמן שיפוטי יקר.

בעתירתה ביקשה למקם את הנאשם בחלקו התחתון של המתחם ולהשית עליו עונש של חודשיים מאסר בפועל,

מאסר על תנאי משמעותי, התחייבות וקנס.

עוד ביקשה המאשימה לפסול את רישיון הניגה של הנאשם הן בפועל והן על תנאי.

טיעוני ההגנה לעונש

בטיעוניו ציין ב"כ הנאשם שמדובר בעבירה משנת 2021, כאשר נסיבותיו האישיות הובאו בתסקירו. לעניין תיקון 38

ציין ב"כ הנאשם, כי תיקון זה אינו חל על בשל מועד ביצוע העבירה ולכן אין להביאו בחשבון.

הסנגור הזכיר כי האח שנכנס לישראל שלא כדין נדון לעונש קל בלבד.

באשר למידת הפגיעה בערכים המוגנים טען הסנגור כי העבירה שבוצע הנאשם לא סיכנה את בטחון המדינה כלל

היות שהכיר את האדם אותו הסיע.

בעתירתו ביקש להשית על הנאשם עונש צופה פני עתיד, תוך הפניה למספר פסקי דין, אליהם אתייחס בהמשך.

תסקיר שירות המבחן

בתסקירו, תיאר שירות המבחן בפירוט אודות נסיבות חייו של הנאשם. שירות המבחן סיפר אודות בנו של הנאשם, הנמצא במצב סיעודי קשה לאחר פגיעה מוחית בגיל 3. הנאשם, נשוי לנאשמת 1 שהינה אזרחית ישראלית, נעדר אשרה ישראלית, וטרם הסדיר את מעמדו החוקי בישראל. הנאשם הביע חרטה על מעשיו והכיר כי היה בכך כדי לפגוע במשפחתו. שירות המבחן התרשם מאדם נורמטיבי המנהל אורח חיים תקין, כמו גם כאדם בעל תפיסה חיובית ובעל עמדות חברתיות תקינות. בבואו להמליץ על עונשו, קבע שירות המבחן כי ביסודה של העבירה עמד רצונו של הנאשם לסייע לאחיו, לצד מציאות חייו המורכבת כאשר זוגתו וילדיו מתגוררים בישראל ומעמדו החוקי טרם הוסדר. בהיעדר מעמד חוקי בישראל נמנע שירות המבחן מהמלצה שיקומית ו/או טיפולית. דיון והכרעה ראשית אומר כי תמים דעים אני עם הערכים המוגנים אותם ציינה המאשימה. רבות דובר על העבירה של הסעת שוהים בלתי חוקיים ועל הסיכון הטמון בביצוע עבירה מסוג זה (רע"פ 3677/13 מוחמד אלהרוש נ' מדינת ישראל (נבו, 9.12.14, להלן: הלכת אלהרוש): "מושכלות ראשונים הם כי הכניסה לישראל שלא כדין ומבלי היתר פרטני פוגעת בביטחון המדינה, בזכותה לקבוע את הבאים בשעריה ועלולה להגדיל את הסיכון לפשיעה מצד אלו ששוהים בה לא כדין [...] אין חולק כי עצם תופעת הכניסה שלא כדין מגדילה את הפוטנציאל לסיכון בטחוני, בין היתר בכך שהיא פותחת פתח לזליגת פעילות חבלנית עוינת (פח"ע) לתחומי מדינת ישראל ובכך מסכנת את בטחון תושביה". בשאלת רמת הפגיעה בערכים המוגנים אני מסכים עם טענתו של ב"כ הנאשם לפיה הסיכון הבטחוני לא מתקיים לכאורה במקרה שלפני, הנאשם הכיר את האדם אותו הסיע וידע כי לא נשקפת ממנו כל סכנה ביטחונית. לפיכך ניתן לקבוע כי הפגיעה היא ברמה נמוכה בלבד. עיון בפסיקה אותה ציין הסנגור מעלה כי מתחם העונש ההולם לעבירות אותן ביצע הנאשם נעה בין מספר חודשי מאסר על תנאי ועד מס' חודשים בעבודות שירות. עיון בפסיקה שהגישה המאשימה מעלה כי פסיקה זו אינה רלוונטית למקרה שלפני, המקרה שנדון בחיפה ע"י כב' השופט ע. קוטון עוסק בכלל בעמ"ת ואינו ת.פ. מושא הפסיקה היא אישה ששהתה בארץ זמן מסוים אחרי 7 באוקטובר 2023. פסיקתה של כב' השופטת סקפה שפירא מתייחסת לנאשם בעל עבר פלילי עשיר שניהל הוכחות והורשע. המאשימה לא הציגה ולו פסק דין אחד שקבע מתחם ענישה להסעת שב"ח שהתרחשה לפני אוקטובר 2023, התואם את עמדתה בטיעוניה. טוב הייתה עושה המאשימה, באופן כללי וגם בתיק זה, לו הייתה נשענת על פסיקה רלבנטית, הן לעניין העבירה שבוצעה והן לעניין הדמיון בנסיבותיו של העושה. כאשר המאשימה נמנעת מלעשות כן היא משחקת לידי ההגנה מלבד זאת אני מסכים כי בעניינו אין מקום להתייחס לתיקון 38, שכן תיקון זה עניינו לאחר ביצוע העבירה על ידי הנאשם. על כך יש להוסיף כי חרף העמדה לפיה יש בתיקון כדי להצביע על הכוונה להחמיר בעבירות מסוג זה הרי שבית המשפט אינו יכול להתעלם מן הנאשם שלפניו. בית המשפט מתחשב בפסיקה הנהוגה, כאשר בידו שיקול דעת עצמאי המאפשר שקילת נסיבותיו של הנאשם האינדיבידואלי שלפניו (רע"פ 7544/05 שאולוב נ' מדינת ישראל): ... "הלכת חטיב" מעולם לא קבעה כי בכל מקרה דינו של מבצע עבירות לפי חוק הכניסה לישראל, הוא למאסר ממש. כל שנעשה באותה הלכה היה להדגיש את חומרתן היתרה של העבירות על פי חוק הכניסה לישראל, עקב הסכנה הנשקפת מהן לשלום הציבור, סכנה ששוב אינה טעונה הוכחה. עם זאת, הוסיף בית משפט זה והבהיר, בשורה ארוכה של פסקי דין, כי לעולם יהיה מצווה השופט לתת את דעתו גם לנסיבותיו של כל נאשם העומד בפניו לדין, ולשקול אם ניתן להסתפק בעניינו בענישה מתונה יותר. עיון בתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של הנאשם מעלה שנסיבות חייו של הנאשם קשות עד מאוד, והעבירה אותה ביצע, ככל הנראה במעשה שעיקרו בחוסר שיקול דעת, היה בו כדי לסבך אף יותר את חייו של הנאשם ובת זוגו, הנאשמת 1. חרטתו של הנאשם כפי שבאה לידי ביטוי בפני שירות המבחן, הודייתו המהירה והחתימה לסיום מהיר של ההליכים, מביאים אותי לכלל מסקנה כי יש למקם את הנאשם בתחתית המתחם אותו קבעתי.

למעשה, ניתן לומר כי לא ירדתי לסוף דעתה של המאשימה, הן מהסיבות שמניתי לעיל, הן מעקרון אחדות הענישה (התסקיר אודות הנאשמת מצדיק כנראה את הסכמת המאשימה לענישה של מאסר ע"ת וקנס בעניינה, אך יש לזכור כי את עיקר העבירה - הנהיגה ברכב והסעת אחי הנאשם - ביצעה הנאשמת) והן מההתעלמות מתסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם, כאילו אין בו מאום, וחלקים גדולים בתסקיר זה דומים לתסקיר שהוגש בעניינה של הנאשמת. לטעמי, קיומה של הרשעה פלילית כשלעצמה בהינתן שטרם הוסדר מעמדו החוקי של הנאשם מהווה עונש מספיק עמו יצטרך הנאשם להתמודד.

לאור האמור אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר למשך ארבעה חודשים ואולם הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור את העבירה בה הורשע בתוך 3 שנים מהיום.

2. אני מחייב את הנאשם להצהיר כי אם יעבור בתוך שנה מהיום את העבירה שהורשע בביצועה ישלם סך 5,000 ש"ח. הצהרת הנאשם נרשמה בפניי.

3. קנס בסך 1,000 ₪, הקנס ישולם עד ליום 01.10.25. לא ישולם הקנס, ירצה הנאשם עונש של 20 ימי מאסר תחתיו.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, כ"ט ניסן תשפ"ה, 27 אפריל 2025, בהעדר הצדדים.